ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ—
ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΙΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΕΤΟΣ 13ον—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3878
ΠΕΜΠΤΗ
13
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΕΝΩΣΙΝ ΚΕΝΤΡΟΥ!
ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΧΑΪΑΣ, ΑΝΔΡΕΑΝ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ!

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ἐπιβάλλεται νὰ ἐξέλθη ἀπὸ τὰς κάλπας θριαμβευτικὸν τὸ Κέντρον.

Δημοκρατία— κατὰ τὸν ἄριστον ὁρισμόν, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ καθηγητὴς κ. Ἀνδρέας Παπανδρέου, ὁμιλῶν εἰς τὸν Εἰσαγωγικὸν Σύλλογον— εἶναι ἐκεῖνο τὸ πολιτικὸν σύστημα, ὅπου ἡ πλειοψηφία κυβερνᾶ, ἡ μειοψηφία ἐλέγχει καὶ ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της ὅλα τὰ μέσα νὰ γίνῃ πλειοψηφία, διὰ νὰ κυβερνήσῃ, κατ' ἐναλλαγήν, σύμφωνα μὲ τὴν ἑκάστοτε θέλησιν τοῦ λαοῦ.

Καὶ εἶναι ἐθνικῶς ἐπιβεβλημένον νὰ προέλθη ἀπὸ τὰς κάλπας ἡ δημοκρατικὴ ἐντολὴ τῆς ἀλλαγῆς εἰς τὴν διακυβέρνησιν τοῦ τόπου. Πρῶτον, διότι ἡ παράταξις τῆς δεξιᾶς, ἡ δίκην χαμαιλέοντος ἑκάστοτε προσλαμβάνουσα ποικίλας μορφάς, ἐκυβέρνησεν ἐπὶ δέκα καὶ πλέον ἔτη, ὥστε εἶναι καιρὸς νὰ ἀποσυρθῇ, πρὸς ἔμπρακτον ἐπιβεβαίωσιν τῆς δημοκρατικῆς λειτουργίας τῆς ἐναλλαγῆς. Δεύτερον, διότι ἐκυβέρνησε κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος διώγκωσε τὴν λαϊκὴν δυσαρέσκειαν καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρξῃ φυσιολογικὴ καὶ ἐντὸς τῶν ἐθνικῶν πλαισίων διέξοδός.

Ἐάν, τυχόν, δὲν ἐδίδετο εἰς τὴν ἐθνικὴν παράταξιν τοῦ δημοκρατικοῦ Κέντρου ἡ δυνατότης νὰ κυβερνήσῃ, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἐναλλαγή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄμιλλα, θὰ προεκαλεῖτο σοβαρὰ ζημία εἰς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατίας, διότι ἡ δυνατότης ἐναλλαγῆς τῶν κομμάτων εἰς τὴν ἐξουσίαν θὰ ἐγίνετο κενὸν γράμμα. Ἡ δεξιὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῇ, ν' ἀποσυρθῇ, νὰ συσταλῇ εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀκόμη καὶ ἄν δὲν ἐβαρύνετο μὲ ὅσα βαρύνεται. Ὅταν ἕνα κόμμα παραμένῃ πολλὰ χρόνια εἰς τὴν ἐξουσίαν, παγώνει, μαραίνεται, σαπίζει, ἀποθρασύνεται, περιφρονεῖ τὸν λαόν. Ἡ ἀλλαγὴ εἶναι ἐπιβεβλημένη. Καὶ εἶναι λίαν εὐεργετική. Θὰ ὡμίλει σήμερον (βέβαια, ἀργά) μὲ τόσην στοργὴν διὰ τὸν λαὸν ἡ ΕΡΕ, ἄν δὲν εἶχε μεσολαβήσει ἡ 3η Νοεμβρίου;

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ καὶ πρέπει καὶ ΘΑ νικήσῃ τὴν Κυριακὴν τὸ Κέντρον. Διότι ΕΙΝΑΙ πλέον ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ λαοῦ. Δὲν θὰ τὴν ἀλλοιώσουν, δὲν θὰ τὴν νοθεύσουν, δὲν θὰ τὴν ἐξουδετερώσουν τὰ πανάθλια τεχνάσματα τῆς ΕΡΕ, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἐμπνευσταὶ των θὰ ἐντρέπωνται ἀπὸ τῆς 17ης Φεβρουαρίου...

Ἀλλά, διὰ νὰ εἶναι ἡ νίκη ἀσφαλὴς καὶ ἐπαρκὴς καὶ γόνιμος, ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ΜΕΓΙΣΤΗ. Δὲν πρέπει νὰ σκεφθοῦν οἱ ψηφοφόροι, ὅτι ἐπειδὴ ἡ νίκη εἶναι ἐξησφαλισμένη, δύνανται οἱ ἴδιοι ἤ ν' ἀδρανήσουν ἤ νὰ διασκορπίσουν τὴν ψῆφον των. Τὴν νίκην πρέπει νὰ δώσῃ ΕΚΑΣΤΟΣ ἐκλογεὺς μὲ τὴν ΙΔΙΚΗΝ ΤΟΥ ΨΗΦΟΝ, μὴ ἐπαναπαυόμενος εἰς ἄλλους πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ καθήκοντος. Ὥστε, νὰ ἔχῃ καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης καὶ τὴν τιμὴν τῆς συμβολῆς εἰς αὐτήν.

Ἀλλά, προβάλλει καὶ ἕνα ἰδιαίτερον καθῆκον: Ἡ διάθεσις τοῦ σταυροῦ προτιμήσεως. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος ἐπιβάλλεται προσοχὴ μεγάλη, διότι οἱ ἐκλογεῖς τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας ἔχουν τὴν ΥΨΙΣΤΗΝ ΤΙΜΗΝ νὰ ἐκλέξουν ὄχι μόνον ἁπλοῦς βουλευτάς, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἔξοχον ἐπιστήμονα, ἐγγυώμενον ἄνδρα διὰ τὴν μελλοντικὴν ἡγεσίαν: Τὸν καθηγητὴν Ἀνδρέαν Παπανδρέου.

Ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν: Μὴ παρασυρθῶμεν ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι ὁ κ. Παπανδρέου «θὰ βγῇ, ποὺ θὰ βγῇ», ὥστε ἄς δώσωμεν τὴν προτίμησιν εἰς κάποιον ἄλλον ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ὑποψηφίων. Αὐτὴ ἡ σκέψις θὰ ἦτο δυνατόν, ἐπεκτεινομένη, νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ΜΗ ΕΚΛΟΓΗΝ τοῦ κ. Παπανδρέου. Ἡ ἄλλη σκέψις εἶναι ὁρθή: Ὁ μεγας ἀριθμὸς ψηφοδελτίων θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἄλλων ὑποψηφίων, ἀσχέτως ἀριθμοῦ σταυρῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰν δεν ἔχει σημασίαν τὸ νὰ ἐκλεγοῦν μὲ μεγάλον ἀριθμὸν σταυρῶν. Σημασίαν ἔχει νὰ ἐκλεγῇ ὁ κ. Α. Παπανδρέου μὲ ΤΕΡΑΣΤΙΑΝ πλειοψηφίαν. Αὐτὸ θὰ εἶναι καλὸ διὰ τὸν τόπον μας, διότι θὰ συνδεθῶμεν ἀσφαλῶς καὶ παγίως μὲ αὐτὸν τὸν ἔξοχον ἄνθρωπον, ποὺ ἔρχεται νὰ ὁδηγήσῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀχαΐαν εἰς μίαν ΝΕΑΝ ΖΩΗΝ. Θὰ εἶναι καλὸ δι' ἡμᾶς ὅλους, διότι θὰ μᾶς δείξῃ προικισμένους μὲ πολιτικὸν αἰσθητήριον καὶ μὲ αἴσθημα εὐγνωμοσύνης δι' ὅσα ἐθυσίασεν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀχαΐας ὁ κ. Καθηγητής. Ἀλλὰ θὰ εἶναι καλὸ καὶ διὰ τοὺς ἰδίους τοὺς πολιτευομένους, διότι ἡ ἀνάδειξις ἑνὸς ΝΕΟΥ ΗΓΕΤΟΥ ἀπὸ τὸν νομόν μας, θὰ ἐδραιώσῃ τὴν Ἕνωσιν Κέντρου πολυτρόπως, ἐπ' ὠφελείᾳ πολιτικῇ καὶ τῶν βουλευτῶν. Ὅταν μίαν ἡμέραν θὰ εὑρεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κυβερνήσεως — διότι ἐκεῖ τὸν ὀνειρευόμεθα — δὲν θὰ χρειάζεται σταυρὸν καὶ τότε θὰ τοὺς ξαναμοιρασθοῦν οἱ ἄλλοι βουλευταί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τώρα, προσκαίρως, εἶναι ἀνάγκη νὰ στερηθοῦν, χάριν τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου, ὥστε νὰ ἐκλεγῇ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΩΣ.

Θὰ φέρωμεν ἕνα παράδειγμα: Κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1959, ὁ ἤδη δήμαρχος ἔλαβε περίπου 12.000 σταυρούς, ἐνῶ ὁ πρῶτος νικητὴς ἐκ τοῦ ψηφοδελτίου του μόνον 750 καὶ ὁ τελευταίος 440. Δηλαδή, ὁ λαὸς τῶν Πατρῶν ἔδιδεν εἰς τὸν ὑποψήφιον δήμαρχον 15—25 ψήφους ἔναντι μιᾶς διὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τὴν 16ην Φεβρουαρίου, διὰ νὰ ἐκλεγῇ ὁ κ. Ἀνδρέας Παπανδρέου μὲ ΔΕΚΑΔΑΣ ΧΙΛΙΑΔΩΝ σταυρῶν προτιμήσεως. Εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ καταλέγεται καὶ ὁ ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ σταυρὸς προτιμήσεως, διὰ νὰ μπορῆς νὰ ὑπερηφανευθῆς ὅτι καὶ σὺ συνετέλεσες εἰς αὐτὸ τὸ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟ, πιὸ πολὺ μεγάλο ἀπὸ μίαν ἁπλῆν ἐκλογήν, ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Ἀνδρέα Παπανδρέα ὡς πληρεξουσίου τῆς Ἀχαΐας, ὡς πρώτου συνεργάτου τοῦ πατρός του καὶ ἀρχηγοῦ κ. Γεωργίου Παπανδρέου, ὡς διαδόχου του τέλος.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ἄς γίνωμεν ὅλοι μας ἐργάται τοῦ θριάμβου τῆς Ἑνώσεως Κέντρου!

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΧΑΪΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἄς γίνωμεν καὶ ἡμεῖς μία ψυχὴ εἰς τὴν φάλαγγα τῶν μυριάδων σταυροφόρων τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου!

Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΠΟΥ ΗΛΘΕ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΜΑΣ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, υἱὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου Γεωργίου Παπανδρέου, ἐσπούδασεν εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1940, μετέβη εἰς Η.Π. Ἀμερικῆς ὅπου ἐπεδόθη εἰς οἰκονομικὰς σπουδὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Χάρβαρντ ἀνακηρυχθεὶς ὡσαύτως διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου τούτου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, προσέφερεν τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κοινὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα, καταταγεὶς ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸ ἀμερικανικὸν ναυτικόν, ὅπου παρέμεινε μέχρι τοῦ 1946, ὅτε καὶ ἀπελύθη.

Ἡ μετέπειτα ἐπιστημονικὴ σταδιοδρομία του ὑπῆρξε λαμπρά. Τὸ 1947 διωρίσθη καθηγητὴς τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Μινεσσότας καὶ τὸ 1950 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Νορθουέστεν. Τὸ 1955 ἀπέκτησε τὸν τίτλον τοῦ Πρυτάνεως τῆς Οἰκονομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπέρκλεϋ.

Τὸ 1959—60 ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ εἰδικὴν ἀποστολὴν τοῦ προγράμματος Φουλμπράϊτ, νὰ μελετήσῃ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν.

Διετέλεσε τεχνικὸς σύμβουλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀποστολῆς, εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ νομισματικὴν διάσκεψιν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, Μπρέντον Γούντ.

Εἶναι μέλος τῆς Βρετανικῆς Βασιλικῆς Οἰκονομικῆς Ἑταιρίας, τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἑνώσεως καὶ ἄλλων παγκοσμίου κύρους Ὀργανώσεων. Ὑπῆρξεν σύμβουλος τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἀειμνήστου προέδρου Κέννεντυ εἰς τὰ θέματα τῶν τραστ καὶ τῶν μονοπωλίων. Συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα οἰκονομικοῦ περιεχομένου τὰ ὁποῖα ἔτυχον διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως (εἰσαγωγὴ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπιστήμην, ὁ ἀνταγωνισμὸς καὶ ἡ ρύθμισίς του, τὰ οἰκονομικὰ ὡς ἐπιστήμη καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιστημονικῶν μελετῶν, μονογραφιῶν καὶ ἄρθρων).

Τὸ 1961 ἐμερίμνησεν διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν, Κέντρου Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν, τοῦ ὁποίου ἀνέλαβεν τὴν διεύθυνσιν ἀπεδείχθη δὲ ἓν ἀπὸ τὰ δημιουργικώτερα πνευματικὰ ἱδρύματα τῆς χώρας. Ἐντὸς διετίας, χάρις εἰς τὸ κύρος τοῦ ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰκοσὰς ἐκ τῶν καλυτέρων Ἀμερικανῶν καὶ Εὐρωπαίων οἰκονομολόγων, ἐπανέκαμψαν δὲ εἰς τὴν Πατρίδα πολλοὶ διαπρεπεῖς Ἕλληνες ἐπιστήμονες. Αἱ μελέται τοῦ Κ. Ο. Ε. καὶ τὸ καταρτιζόμενον παρ' αὐτοῦ πρόγραμμα ἀναπτύξεως τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια τῆς ὀρθολογιστικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν πολυπλόκων προβλημάτων τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς μας προόδου.

Ὁ Καθηγητὴς κ. ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ πολύτεκνος καὶ ἄριστος οἰκογενειάρχης. (Στὴν ἀγκαλιά του ὁ Γεώργιος Ἀ. Παπανδρέου)

Ο ΠΟΛΙΤΕΥΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ κ. ΔΗΜ. ΜΑΝΤΖΟΥΝΗΣ ΥΠΕΡ κ. Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Διήλθε χθὲς ἐκ τῆς πόλεώς μας ὁ πολιτευτὴς Μεσσηνίας κ. Δημήτριος Μαντζούνης, ἀξιωματικὸς ἐν ἀποστρατείᾳ ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπηρετήσει ἐπὶ δεκαετίαν εἰς τὰς Πάτρας καὶ διατηρεῖ πολλοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς μετὰ τῶν ἐνταῦθα ἐγκατεστημένων Μεσσηνίων καὶ πολλῶν συμπολιτῶν.

Ὁ κ. Μαντζούνης, ὁ ὁποῖος ἀφίκετο εἰς Πάτρας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συγκεντρώσεως τῆς Ἑνώσεως Κέντρου καὶ τοῦ λόγου τοῦ κ. Γεωργίου Παπανδρέου, εὗρε τὸν χρόνον νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ πλείστων συμπατριωτῶν του καὶ ἄλλων φίλων του, εἰς τοὺς ὁποίους θερμότατα συνέστησεν ὅπως κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 16ης Φεβρουαρίου ὑποστηρίξουν τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέα Γ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται τὴν ἐπιστημονικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἑλληνικῶν προβλημάτων, διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλυτέρας αὔριον.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΗΜΕΡΑΝ»

Ἡ ἐντύπωσις ἑνὸς συμπολίτου ἀπὸ τὸν Καθηγητὴν κ. Ἀνδρέαν Παπανδρέου

«Μεταδίδει αἰσιοδοξίαν καὶ αὐτοπεποίθησιν»

Κύριε Διευθυντά,

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὸ βράδυ, μὲ ἐκάλεσε ἕνας καλὸς φίλος σπίτι του, νὰ γνωρίσω τὸν Καθηγητὴ Παπανδρέου.

Δὲν ξεύρω πῶς τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ καλέσῃ κι ἐμέ, τόν... «ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων» ὀπαδὸν τῆς ΕΡΕ. Θὰ εἶχε πληροφορηθῆ ἴσως, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν, εἶχα ὑποστεῖ, ὡς διωμήχανος, μίαν ἄδικον καὶ ἀπηνῆ δίωξιν ἑνὸς Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ χάριν προσωπικοῦ σημαίνοντος στελέχους τῆς ΕΡΕ καὶ ἐκ τῶν δρώντων, ὡς πληροφορούμεθα, οἰκονομικῶν παραγόντων της.

Κατεχόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω καὶ τὴν ἄλλην ὄψιν τοῦ νομίσματος, ἕναν ὑποψήφιον δηλαδὴ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ἐπῆγα εἰς τὴν συγκέντρωσιν αὐτήν, ἀλλὰ ὅλως περιέργως δὲν συνήντησα τὸν «κ. ὑποψήφιον» ἀλλὰ τὸν σοφὸν οἰκονομολόγον Καθηγητὴν Παπανδρέου. Τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ τετράγωνο μυαλό, ὁ ὁποῖος συλλαμβάνει ἀμέσως τὸν πυρῆνα τοῦ θέματος καὶ μὲ στοιχεῖα οὐσιαστικὰ σοῦ δίδει τὴν ἀπάντησιν μὲ ἀπόλυτον σαφήνειαν.

Χωρὶς καμμίαν ἔπαρσιν καὶ μὲ πλήρη ἀντικειμενικότητα ἀπήντησε σὲ πολλὰ θέματα, ἔχοντα ἀπόλυτον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν τόπον μας.

Παραμείναμε συζητῶντας μέχρι τὶς 2.30 μετὰ τὰ μεσάνυκτα, χωρὶς νὰ ἀναφερθοῦν μέχρι τέλος πολιτικὰ θέματα. Χωρὶς νὰ θιγῆ ποσῶς «ἡ προεκλογικὴ κίνησις». Δὲν τὸν ἄκουσα νὰ ὁμιλῆ μὲ τὸ «θά» ἀλλὰ μὲ τὸ «πρέπει». Δὲν ἀνεφέρθη καθόλου σὲ σφάλματα τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ σὲ ἐπιτεύγματα τοῦ μέλλοντος. Δὲν ὑπεσχέθη τίποτα, ἀλλὰ ἐπρογραμμάτισε πολλὰ μὲ ἀπόλυτον ἐνημερότητα καὶ συγκεκριμένα στοιχεῖα.

Δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ νὰ εἰπῶ ὅτι, φεύγοντας ἀπὸ τὴν συνάντησιν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν παρίσταντο κομματικοὶ παράγοντες, ἀλλὰ ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐμπορευομηχανικοῦ κόσμου, αἰσθανόμουν σὰν τὸν ὑπόδικο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ Δικαστήριον, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀθώωσίν του, δι' ἕνα ἀδίκημα ποὺ εἶχε διαπράξει ἄθελά του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ καθηγητὴς Παπανδρέου, μοῦ εἶχε μεταδώσει μίαν αὐτοπεποίθησιν καὶ μίαν αἰσιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον τοῦ τόπου. Ἡ αἰσιοδοξία, ἡ ὁποία δὲν ἔβγαινε ἀπὸ προεκλογικὲς ὑποσχέσεις, ἀλλὰ ἀπὸ θετικὰ συμπεράσματα μιᾶς ὥρου συζητήσεως, ἡ ὁποία εἶχε ὡς βάσιν τὴν δυνατότητα ἀξιοποιήσεως τῶν τόσων πνευματικῶν προσόντων ποὺ διαθέτει ἡ ἑλληνικὴ φυλή.

Α.Γ.

Ἡ Ἀχαΐα μὲ τὴ μεγάλη πολιτικὴ παράδοσι πρέπει νὰ δώσῃ στὴν Ἑλλάδα ἕνα νέο πολιτικὸν ἄνδρα

ΔΩΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΑΥΡΟ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Φῶς Ἑλληνικὸν ἀνατέλλει

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΕΓΑΤΟΥ

Ἡ Ἑλλὰς διὰ νὰ προοδεύσῃ δὲν χρειάζεται τὸ πνεῦμα τῆς Σιβηρίας οὔτε τὸ πνεῦμα τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ ἐπέλθῃ εὐρύτερη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀναγέννησις τῶν Ἑλλήνων, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ζήσωμεν εἰς ἕνα ὑψηλὸν ἐπίπεδον ζωῆς. Καί, Φῶς ἱλαρόν, φῶς ἑλληνικὸν ἀνατέλλει κατ' αὐτάς. Ὁ Ὀλύμπιος Γέρος βοηθεῖ, καὶ μὲ ἣν εἴσοδον εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ υἱοῦ του καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέα Γ. Παπανδρέου θὰ πραγματοποιήσῃ μὲ ἐπιστημονικωτέραν ἐργασίαν, ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑνώσεως Κέντρου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας, ὅπως οὗτος, καί, ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Γ' Πανεπιστημίου, θὰ καταστήσῃ τὰς Πάτρας τὴν μεγαλυτέραν πνευματικὴν πόλιν τῆς Μεσογείου, ὅταν ἤδη ἐξησφαλίσθησαν 750 ἑκατομμύρια δραχμῶν ἐκ ξένων παροχῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν κτιρίων τῆς πανεπιστημιουπόλεως.

Ἀλλά, τόσον μεγάλα ζητήματα, δὲν λύονται μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, μὲ τὰς ἐπιτυχίας ἢ τὰς ἀποτυχίας ὡρισμένης θέσεως. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος τῆς Ε. Κ. εἴμεθα βέβαιοι, συντελεστικώτερον θὰ βαδίσῃ εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐπιτυχίας, ἂν προϋπολογίσουν οἱ αὐριανοὶ κυβερνῆται καὶ ἐξετάσουν λεπτομερῶς καὶ διερευνήσουν τὸ παμμέγιστον θέμα τοῦ ἐκπατρισμοῦ τῶν νέων.

Ἡ τάσις τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς χώρας, πιστεύομεν ὅτι δὲν ἀφήνει κανὲν θετικὸν κέρδος. Καὶ δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ὁ ἐκπατρισμὸς τῶν Ἱσπανῶν καὶ τῶν Πορτογάλων, εἶναι ἡ αἰτία ὅπου ἔχασαν αἱ χῶραι αὗται τὴν βιολογικὴν των δύναμιν καὶ ἀργότερον τὰς πολιτικάς των ἐλευθερίας οἱ ἐναπομείναντες «ὄγκοι». Τὸ σπουδαιότατον τοῦτο θέμα, τὸ φέρομεν ἵνα ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν καὶ ἀναλογισθῶμεν πόσον μέγα εἶναι τὸ θέμα τοῦτο δι' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ἡ ΕΡΕ ἐγκληματικῶς ἠδιαφόρει, ὡσὰν νὰ μὴ συνέβαινεν ἀκριβῶς τίποτε τὸ σπουδαῖον. Μόνον, τὸ γεγονὸς τοῦτο, γελοιοποιεῖ ὅλην τὴν στρατηγικὴν τοῦ κόμματος τῶν ἀσημάντων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ὀκταετίας. Ἐξ οὗ καὶ τὰ πάντα, προεμήνυον, ὅτι ἡ πτῶσις τοῦ Καραμανλῆ ἦτο ἄφεκτος, διότι πλὴν τῶν ἄνω αἰτίων καὶ ἡ ἐκ τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1961 ἐντύπωσις καὶ ὁ ἀνένδοτος ἀγὼν τοῦ ἡγέτου τῆς Ε.Κ. κάθιστοῦσαν δυσχερέστατον, ἂν μὴ ἀδύνατον, εἰς τὸν κ. Καραμανλῆν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας. Ἀφοῦ τοιούτου εἴδους νίκαι (ὡς ἡ ἐκ τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1961) δὲν φέρουν πολιτικὴν ἰσχύν, ἀλλὰ τούναντίον καταρρίπτουν τὸ ἠθικὸν τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἀνήθικα μετέρχονται μέσα, πρὸς ἐπίτευξιν ἐκλογικῆς νίκης ἀπορρεούσης ἐκ νόθων ἐκλογῶν. Συνεπῶς, ἡ ἀνατροπὴ τοῦ κ. Καραμανλῆ ἦτο ἀναγκαία καὶ ἐπετεύχθη αὕτη, διὰ τῆς συνενώσεως πολλῶν παραγόντων καὶ συσχετισμοῦ πολλῶν στοιχείων, ἅτινα ἔφεραν τὸ Στέμμα βάσει τῶν ὑπαρχόντων συμπερασμάτων νὰ διαφωνήσῃ ἐκ καθήκοντος καὶ δικαιώματος πρὸς τὸν κ. Κ. Καραμανλῆν εἰς ὃν παρεῖχε μέχρι τότε τὴν ἀπαραίτητον στήριξιν. Κατὰ συνέπειαν, δὲν ἦτο συμπτωματικὴ ἡ διαφωνία — ὅπως ἠθέλησαν νὰ εἴπουν — ἀλλ' εἶχεν αἰτιώδη εὐρύτατα ἐλατήρια, ἅτινα σὺν τῷ χρόνῳ διεχώρισαν τὸν Βασιλέα ἀπὸ τὸν κ. Καραμανλῆν. Καθ' ὅσον οἱ Βασιλεῖς, ἱστάμενοι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἐθνικῆς πυραμίδος, ἀτενίζουν εὐρύτερον τὸν ὁρίζοντα τῆς πραγματικότητος καὶ προσβλέπουν πολὺ πέραν τῶν στενωτέρων ὁρίων τῶν ἀμέσων καὶ προσκαίρων ἱκανοποιήσεων καὶ οὕτω βλέπουν καὶ ἐκφράζουν τὸ ἐθνικῶς συμφέρον.

Παρὰ τὰς ἀληθείας τῶν γεγονότων τούτων τῆς ὀκταετίας, διακρίνομεν ὅτι ἡ πολυτάραχος τελευταία τριακονταετία, ἔχει δυστυχῶς εἰς βάρος της καὶ καταστροφάς, ἀλλὰ καὶ μεγάλα κατορθώματα, πολιτικά, στρατιωτικὰ καὶ τεχνικά. Οἱ ἀγῶνες αὐτοί, κατέστησαν ἡμᾶς ἀξίους τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, ὅμως τελευταίως πάλιν μὲ μεγίστην ἀνησυχίαν παρακολουθοῦμεν ὅλοι τὰ ζητήματα τῆς χώρας ἅτινα μᾶς ἐμβάλλουν εἰς σπουδαίας διανοητικὰς συγκεντρώσεις, ὁπότε αἱ ἐκλογαὶ τῆς 3ης Νοεμβρίου ἔδειξαν τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν δυνάμεων τοῦ τόπου καὶ τὴν ἀπόφασιν ὁρμῶν παρωθουσῶν ἐπιτελέσεις νέων ἄθλων καί, εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ λαὸς τὴν 16ην Φεβρουαρίου θὰ ἀπομακρύνῃ ἐκ τῆς ἐξουσίας τὴν φαυλοκρατίαν. Τοῦτο, εἶναι πρόδηλον. Δὲν εἶναι ὅμως ἀρκετὸν νομίζομεν. Χρειάζεται ἐξωσις τῆς φαυλοκρατίας, χρειάζεται κατασύντριψις τῆς φαυλοκρατίας καὶ νὰ παραδώσῃ ὁ λαὸς τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας μόνον, εἰς τοὺς Ἄνδρας τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, τῶν ὁποίων τὸ παρελθὸν ἐγγυᾶται, πρῶτον, χρηστοήθειαν, δεύτερον, διπλωματικὰς ἐπιτυχίας, τρίτον, ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν καὶ τέταρτον, στιβαρὰν χεῖρα: ἀπαραίτητα στοιχεῖα πρὸς ἠθικὴν ἀνασυγκρότησιν καὶ πρὸς ἐπούλωσιν τῶν δεινῶν μιᾶς διπλωματικῆς, πολιτικῆς καὶ τεχνικῆς κακοδαιμονίας.

Ἀλλ' ἡ ἑδραίωσις τῆς γραμμῆς ταύτης καὶ διὰ νὰ στηριχθῶσι λύσεις σωστικαὶ διὰ τὴν χώραν, ἐπαναλαμβάνομεν, προϋποθέτουν ὕπαρξιν ἀμιγοῦς ἰσχυρᾶς κυβερνήσεως τοῦ Κέντρου. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ καλεῖται νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὴν 16ην Φεβρουαρίου.

Ἐν τοιαύτῃ σειρᾷ σκέψεων, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ τονίσωμεν, τὴν εὐτυχῆ συγκυρίαν ὅπου ἔχει ἡ χώρα κατὰ τὴν ἀγωνιώδη ταύτην στιγμήν, τὸ γεγονός, τῆς καθόδου εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἡγέτου τῆς Ε. Κ., καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέα Γ. Παπανδρέου. Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται ἵνα διὰ μιᾶς νέας γραμμῆς, ἀναμορφωθοῦν αἱ κύριαι αἰτίαι, αἱ ὁποῖαι